

บทที่ 3

บทวิเคราะห์

บทวิเคราะห์ผลงานศิลปะสามารถช่วยให้เกิดความเข้าใจทั้งต่อผู้สร้างงานและผู้ชมงาน ความเข้าใจนี้ยังนำไปสู่การส่งเสริมพัฒนาการของศิลปะร่วมสมัยในด้านที่สัมพันธ์กับผลงานแนวทางนี้ และช่วยเปิดประเด็นการวิจารณ์ผลงานศิลปะ ซึ่งเป็นกลไกสำคัญกลไกหนึ่งที่ย้อนกลับมาสู่การสร้างงานของศิลปินและเปิดเชื่อมศิลปะกับสาธารณะ

จากเหตุผลข้างต้น ข้าพเจ้าจึงวางการวิเคราะห์ไว้เป็นส่วนหนึ่งในขั้นตอนสุดท้ายของการทำงานชุด “รูปทรงของพื้นที่ว่าง” ซึ่งข้าพเจ้าพบประเด็นบางประการสำหรับการวิเคราะห์เช่น ข้าพเจ้าได้เน้นเรื่องการสร้างผลงานให้มีความสัมพันธ์กับพื้นที่ที่ตั้งภายใต้การพิจารณาบุคลิกของพื้นที่และนำเสนอการให้ความหมายที่ต่างออกไปจากเดิมต่อพื้นที่นั้น อีกประการหนึ่งคือ ภาพปรากฏใหม่ของผลงานที่มีพื้นฐานจากการตีความความหมายของภาพพิมพ์แบบจาริต นำมาสู่ความสนใจในเรื่องกระบวนการคิด ภาพปรากฏและการกำหนดใช้พื้นที่ ซึ่งข้าพเจ้าแบ่งการวิเคราะห์เป็นหัวข้อดังนี้

ภาพปรากฏใหม่ที่มีพื้นฐานจากการตีความความหมายของภาพพิมพ์แบบจาริต

หากพิจารณาทางด้านเทคนิคและรูปแบบการนำเสนอแล้ว ผลงานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ไม่สามารถจัดหมวดหมู่เฉพาะว่าอยู่ในเทคนิคใดเทคนิคหนึ่งของศิลปะภาพพิมพ์ตามประเพณีนิยม แต่ในกระบวนการทางความคิดหมายถึงการตีความเทคนิคในการสร้างสรรค์นั้นมีพื้นฐานมาจากการหาความหมายรวมของวิธีการทางภาพพิมพ์คือ การสามารถสร้างความซ้ำที่เหมือนกันได้ในจำนวนมาก ผลงานชุด รูปทรงของพื้นที่ว่างมีพื้นฐานเกี่ยวเนื่องกับความหมายของภาพพิมพ์ตรงที่มีการผลิตซ้ำด้วยเครื่องมือที่ให้ผลทางรูปลักษณะซ้ำกันเป็นจำนวนมาก ในที่นี้ข้าพเจ้าจะขอลำดับถึงในสองส่วนคือ เทคนิคและรูปแบบ

เทคนิค

จากการพิจารณาถึงกระบวนการในศิลปะภาพพิมพ์ ข้าพเจ้าแบ่งส่วนประกอบหลักที่สำคัญในกระบวนการคือ แม่พิมพ์ หมายถึง ตัวต้นแบบที่กำหนดลักษณะของภาพ ซึ่งมี

ความสัมพันธ์กันกับกระบวนการทางเทคนิค หรืออาจสามารถทำให้จำแนกเป็นเทคนิคเฉพาะหรือหลายเทคนิครวมกัน กระบวนการที่ใช้ในการพิมพ์ หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดรูปลักษณะจากแม่พิมพ์ที่เกิดจากเทคนิควิธีการที่กระทำลงบนแม่พิมพ์สู่วัสดุที่รองรับ ซึ่งมีวิธีการแตกต่างกันออกไปในแต่ละเทคนิค วัสดุที่รองรับ หมายถึง วัสดุต่างๆที่รองรับรูปลักษณะจากแม่พิมพ์เกิดเป็นผลปรากฏและเป็นชิ้นผลงานภาพพิมพ์ การทำงานของทั้งสามส่วนนี้สำหรับข้าพเจ้าแล้วถือเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เกิดภาพที่ซ้ำกันขึ้น ผลงานชุด รูปทรงของพื้นที่ว่าง ได้สร้างภาพของรายละเอียดขึ้นจากส่วนประกอบสามประการดังกล่าวคือ แม่พิมพ์ กระบวนการพิมพ์และวัสดุรองรับ

นอกจากนี้ผลพลอยได้จากการจัดการติดตั้งผลงานอีกประการ คือการวางตำแหน่งของแสงสว่างภายในพื้นที่ ซึ่งนอกเหนือไปจากการใช้เพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับพื้นที่จริง คือภาพเงาที่ปรากฏ กระบวนการการปรากฏเกิดจากต้นกำเนิดแสงสู่แม่พิมพ์ซึ่งเป็นวัสดุที่ถูกจัดการ สู่วัสดุที่รองรับคือพื้นและผนังของห้องหรือบนรูปทรงของผู้ชม การปรากฏที่มองเห็นได้แต่ไม่สามารถสัมผัสได้นี้ คือการมีอยู่จริงของรูปที่เห็นแต่ไม่มีจริงในการสัมผัส ผลปรากฏของร่องรอยเงาจากการสาดแสงได้เปิดความคิดเกี่ยวกับภาพประทับชั่วคราวบนพื้นรองรับ แม้เป็นส่วนที่ไม่ได้คาดคิดไว้แต่แรก แต่ข้าพเจ้าก็พบว่า มีความคล้ายในเรื่องต้นแบบ การประทับ รอยประทับบนพื้นรองรับ

รูปแบบ

ดังที่ได้กล่าวมาในตอนต้นกระบวนการสร้างงานศิลปะของข้าพเจ้านั้นมีพื้นฐานจากกระบวนการของการประทับรอยในวิธีการของภาพพิมพ์ ทางด้านรูปแบบการนำเสนอของข้าพเจ้าก็เช่นกัน ผลงานชุดนี้ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับ การพินิจความหมายของพื้นที่ว่างและผลงานที่มีความสัมพันธ์กับพื้นที่ติดตั้ง ดังนั้นเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์กันและเป็นการใช้พื้นที่ดังกล่าวมากขึ้นตลอดจนการได้สัมผัสต่อพื้นที่จริงของผู้ชม ข้าพเจ้าจึงเลือกใช้รูปแบบการนำเสนอผลงานในแบบศิลปะแบบจัดวาง การกำหนดรูปแบบทางโครงสร้างและการประกอบกันของส่วนต่างๆในผลงาน นอกจากมีที่มาจากรูปลักษณะบางส่วนของพื้นที่ติดตั้งแล้ว ยังมีประเด็นทางกระบวนการคิดของข้าพเจ้าในเรื่อง ระนาบที่ก่อรูปเป็นรูปทรง ในความคิดของข้าพเจ้านั้นรูปทรงต่างๆรอบตัวทุกรูปทรงล้วนเกิดขึ้นจากการประกอบกันของระนาบ

การเกิดขึ้นของรูปทรงในผลงานของข้าพเจ้านั้น เกิดจากการนำระนาบสองมิติคือแผ่นพลาสติกที่มีรายละเอียดที่ซ้ำกันในหลายชุด ภาพสองมิติที่ถูกผลิตซ้ำกันนี้อาจเปรียบได้กับผลงานศิลปะภาพพิมพ์สองมิติ ที่ถูกนำมาประกอบกันแต่ละด้านจนกลายเป็นรูปทรงแบบสามมิติ

แบ่งขอบเขตของพื้นที่ว่างจริงของห้อง หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า พื้นที่ว่างจริงของห้องนั้นได้ถูกกำหนดขอบเขตขึ้นมาใหม่โดยพื้นที่ว่างในการจัดการของข้าพเจ้าในกรอบรูปที่มีขนาดเท่ากัน ซ้ำๆเป็นจำนวนมาก การซ้ำกันของพื้นที่ว่างซึ่งเกิดจากการกำหนดขอบเขตและถูกแยกย่อยนั้น ในความคิดของข้าพเจ้า คล้ายกันกับการถอดแบบจากสิ่งหนึ่งสู่สิ่งหนึ่ง หรือคล้ายกับการปรากฏจากแม่พิมพ์สู่ชิ้นงานหนึ่งชิ้นหรือหลายชิ้นที่มีรูปแบบและขนาดเหมือนกัน ความเหมือนกันของรูปและขนาด รวมถึงการซ้ำกันที่เกิดจากการตีความจากลักษณะเฉพาะหนึ่งของการทำศิลปะภาพพิมพ์ ที่ในที่สุดแล้วเขยิบออกมาสู่พื้นที่ที่เป็นจริงคือ ช่องสี่เหลี่ยมขนาดเท่ากันซ้ำกันเป็นจำนวนมาก เปิดให้ผู้ชมเข้าร่วมได้จริงทางกายภาพและการรับรู้ในรูปแบบของ ศิลปะจัดวางติดตั้งซึ่งมาจากการสรุปความหมายของภาพพิมพ์

ส่วนกำหนดการรับรู้ของผู้ชมในผลงาน

ผลงานศิลปะส่วนใหญ่นำเสนอผ่านรูปลักษณะของชิ้นงานที่มองเห็นได้ไม่ว่าจะโดยวิธีการใดและในรูปของประเภทงานใดก็ตามภาพปรากฏเหล่านี้อาจมีความหมายที่สามารถอ้างอิงกับความหมายในชีวิตได้ ซึ่งอาจเกิดจากการกำหนดเป้าหมายหรือความพยายามถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของผู้ทำผ่านสื่อศิลปะที่มุ่งเน้นให้ผลสำเร็จส่งผลไปสู่ความหมายหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่งในชีวิต จากการสังเกตของข้าพเจ้าต่อผู้ชมงานศิลปะ เมื่อผลงานมีรูปปรากฏในแบบนามธรรม โดยส่วนใหญ่แล้วการรับสัมผัสของผู้ชมจะถามหาความเป็นรูปธรรมที่อ้างอิงกับวัตถุหรือความหมายต่างๆ ในชีวิตดังเช่น คำถามว่ารูปภาพผลงานในแบบนามธรรมนี้บ่งบอกอะไร การหาคำตอบอาจมุ่งสู่สิ่งที่รู้จักคุ้นเคยในชีวิตมาเทียบเคียงกับผลงานแบบนามธรรม ซึ่งบางครั้งในความเป็นจริงผู้ทำอาจกำหนดความหมายจงใจหรือไม่กำหนดความหมายไว้ก่อนหน้านั้น ในทางกลับกัน ผลงานที่มีรูปปรากฏในแบบอ้างอิงความเหมือนจริง การรับรู้ของผู้ชมจะมุ่งสู่ความหมายซึ่งมีสถานะเป็นนามธรรมเช่น คำถามว่าผู้ทำคิดอะไรหรืออย่างไรถึงได้แสดงออกมาแล้วคือ รูปธรรมที่อ้างอิงได้มีความหมายอยู่แล้วและได้ถูกใช้เป็นตัวกลางในการถ่ายทอดความคิดและหรือความรู้สึกในส่วนนามธรรมประกอบกับประสบการณ์ส่วนตัวของผู้ชม

เมื่อกล่าวถึงการรับรู้หรือรู้สึกของคนที่มีต่อชิ้นงานหรือชุดงานศิลปะโดยทั่วไป ไม่ว่าจะ เป็นผลงานที่มีรูปแบบนามธรรมและรูปแบบที่มีความหมายตามจริงหรือลักษณะที่แสดงข้อมูล เพื่อนำไปสู่ความคิดหรือความรู้สึกก็ตาม การรับรู้ในระดับพื้นฐานอาจเกิดจากความงามทางสุนทรียศาสตร์ที่เกิดจากเทคนิค ชั้นเชิงทางศิลปะหรือวัสดุที่นำมาใช้ นอกจากนี้การรับรู้ในระดับที่ลึกซึ้งนั้นอาจเกิดจากประสบการณ์ส่วนตัวหรือความคิดของผู้ชม ที่สอดคล้องกับผู้ทำ หรือผลของ

การรับรู้ที่มีความแตกต่างจากการเสนอของผู้ทำ ผลของการรับรู้อาจนำพาความรู้สึกหรือความคิดไปสู่การอ้างอิงกับ ความหมาย ประสบการณ์และสถานการณ์ในชีวิตที่นอกเหนือไปจากความหมาย และคุณค่าในทางศิลปะของผลงานนั้นๆ เช่น ความเศร้า ความกลัว ความรัก สถานที่ หรือวัตถุต่างๆ ตลอดจนรูปธรรมที่ก่อให้เกิดความรู้สึกแบบนามธรรมเช่น สถานที่อาจก่อให้เกิดความกลัว ความศรัทธา ความสงบ หรือวัตถุอาจก่อให้เกิดความรู้สึกถึงการรอคอย ความหวัง หรือสถานการณ์และปรากฏการณ์ต่างๆ ที่ส่งผลถึงความรู้สึก ความหมายและความรู้สึกเหล่านี้เกิดจากการรับแรงกระตุ้นจากผลงานศิลปะ เชื่อมโยงกับความเป็นจริงในชีวิตและกระตุ้นเร้าความคิดหรือความรู้สึก ดังนั้นหากผู้ทำได้กำหนดกรอบทางความคิดความรู้สึกหรือความหมายให้มุ่งเน้นไปในทางใดทางหนึ่งแล้วการรับรู้ของผู้ชมอาจมีขอบเขตหรือเปิดออกภายใต้กรอบของผู้ทำที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้า ความรู้สึกและความคิดหรือการให้ความหมายที่มีต่อศิลปะอาจสามารถนำมาเทียบเคียงหรืออ้างอิงกับข้อมูลจริงในชีวิตได้

ผลงานที่ข้าพเจ้าสร้างสรรค์ขึ้นมีลักษณะแบบนามธรรมเป็นรูปทรงที่เรียบง่าย ในฐานะผู้ทำข้าพเจ้ามิได้กำหนดความหมายไว้ล่วงหน้าหรือมุ่งเน้นให้เกิดความรู้สึก ตลอดจนความหมายใดที่มีความเฉพาะในทางเนื้อหา หากแต่กระบวนการสร้างสรรค์นั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริงของพื้นที่ตั้งและประสบการณ์เดิม รูปปรากฏของผลงานส่งผลถึงการรับรู้ของผู้ชม กล่าวคือ การไม่ได้กำหนดความหมายของงานศิลปะไว้ล่วงหน้าจึงไม่สามารถอ้างอิงกับความหมายในชีวิตเชิงเรื่องราวได้ การรับรู้ของผู้ชมเกิดขึ้นในขณะที่เข้าร่วมกับผลงานศิลปะและอาจผนวกเอาประสบการณ์เดิมของผู้ชมเข้าด้วย การรับรู้ดังกล่าวอาจนำไปสู่การหาความหมายที่สัมพันธ์กับชีวิตหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางความคิดความรู้สึกของผู้ชมร่วมกับพื้นที่นี้ นอกจากนี้วัสดุสำเร็จรูปทางอุตสาหกรรมที่นำมาใช้และการจัดการกับวัสดุรวมทั้งพื้นที่ในผลงานชุดนี้อาจมีผลต่อการให้ความหมายของผู้ชมเปรียบเทียบกับสิ่งซึ่งคุ้นเคย บางครั้งการเทียบเคียงทำให้เกิดการรับรู้ในระดับหนึ่งเท่านั้นหากผู้ชมละเอียดหรือไม่ใส่ใจในกระบวนการคิดและการให้ความหมายใหม่ที่มีต่อวัสดุของผู้ทำ ซึ่งวัสดุที่คุ้นเคยเหล่านี้ได้ผ่านการจัดการในเชิงศิลปะและวางตัวอยู่ในบริบทศิลปะ รวมทั้งมีชื่อของผลงานซึ่งทั้งหมดนี้อาจเป็นการเปิดประเด็นทางความคิดแรกเริ่ม การเปิดประเด็นนี้อาจช่วยเสริมหรือชี้นำความเข้าใจของผู้ชมสู่ความคิดของผู้ทำ หรือความคิดที่นอกเหนือไปจากความคิดของผู้ทำเช่น ผู้ชมบางคนนำความหมายของคำในชื่อผลงานไปเชื่อมโยงกับหลักปรัชญาทางพุทธศาสนา การเข้าร่วมกับผลงานจึงมุ่งสู่การพิเคราะห์ในเชิงปรัชญานั้น การเข้าร่วมหรือชมผลงานผลงานศิลปะจึงเป็นการรับรู้ที่ต้องอาศัยกระบวนการคิดเชื่อมกับข้อมูลที่มี นำไปสู่ความเข้าใจในประเด็นใดประเด็นหนึ่งหรือต่อยอดสู่ประเด็นที่แตกต่างออกไป อีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญซึ่งมีผลต่อการรับรู้คือความแตกต่างของภาวะภายในหรืออารมณ์ความรู้สึกของผู้ชม ณ ขณะเวลานั้นที่

เข้าร่วมกับผลงานในแต่ละครั้ง การเข้าร่วมของผู้ชมครั้งก่อนกับครั้งหลังในช่วงเวลาที่ต่างกันนั้น อาจมีความต่างของภาวะภายใน ซึ่งมีผลต่อการรับรู้ที่ต่างกัน อีกทั้งจำนวนของผู้ชมที่แตกต่างกันในแต่ละช่วงเวลายังส่งผลถึงบรรยากาศในพื้นที่ที่ต่างกันซึ่งอาจทำให้เกิดความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไป ผู้ชมหนึ่งคนหรือหลายคนต่างร่วมกันกำหนดการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่และมุมมองที่หลากหลาย การเปิดให้ผู้ชมมีส่วนร่วมในผลงาน โดยการสามารถเดินเข้าออกทำให้เกิดความรู้สึกที่นอกเหนือจากการมอง คือ ความรู้สึกต่อส่วนแวดล้อมและพฤติกรรมเคลื่อนไหว การก้าวเดินและหยุดนิ่งในขณะที่อยู่ในผลงาน แม้กระทั่งระยะเวลาสั้น-ยาวในการเข้าร่วมในผลงานล้วนนำไปสู่การจินตนาการ การคาดคะเน ความคิดและความรู้สึกของผู้ชม โดยเหตุที่ข้าพเจ้าไม่ได้กำหนดทิศทางและกรอบทางความหมาย แต่เปิดให้ผู้ชมที่เข้าร่วมได้ดำเนินการรับรู้ของพวกเขาด้วยเครื่องประกอบในผลงานที่ข้าพเจ้าสร้างไว้ที่นอกเหนือไปจากการมองดูด้วยสายตา ถือเป็นเปิดกว้างต่อการรับรู้และการให้เชิงความคิด ความหมายหรือเรียกว่า เปิดพื้นที่ทางความรู้สึกต่อผู้ชม ทั้งใน ส่วนความคิดหรือความรู้สึกแบบนามธรรมหรือความหมายที่อ้างอิงได้ก็ตาม และอย่างน้อยที่สุด ด้วยคุณสมบัติทางกายภาพและการจัดการกับวัสดุหรือการจัดการรูปแบบในเชิงศิลปะอาจเป็นส่วนช่วยเสริมให้เกิดการรับรู้ความงามเชิงสุนทรียศาสตร์

ความหมายของงานศิลปะ ซึ่งบางครั้งสามารถอ้างอิงกับความหมายแห่งหนึ่งมุมใดในชีวิตได้ ผลงานศิลปะชุดนี้มีความเอื้ออำนวยต่อความเป็นไปได้ในความคิดหรือความรู้สึกหลายๆทาง ไม่ว่าจะเป็นทางใดหรือการเทียบเคียงกับสิ่งส่วนหรือสาระใดในการรับรู้ของผู้ชม ความหมายโดยแท้ของผลงานนี้คือ **พื้นที่แห่งการปรากฏของสิ่งที่มีอยู่จริงในอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งไม่ได้มีความหมายใดนอกเหนือไปจาก ผลงานศิลปะ** ซึ่งคุณค่าในงานศิลปะนี้อาจไม่ได้ตอบสนองการรับรู้และแสดงตัวตนให้เป็นที่ประจักษ์ในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง แต่อย่างน้อยที่สุดหากว่าการปรากฏนั้นจะไม่สามารถถูกประมวลความเป็นเนื้อหาสาระที่อธิบายได้ แต่ก็อาจทำให้เกิดผลต่อการรับรู้ต่อผลงานนั้นอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายๆอย่างผสมผสานกัน กล่าวได้ว่า ถึงแม้ว่าผลปรากฏของผลงานจะเป็นนามธรรม แต่การอ้างอิงข้อมูลนั้นมาจาก “ความจริง” ทั้งหมด ซึ่งข้อมูลจริงไม่นำไปสู่สาระเชิงเนื้อหา แต่นำไปสู่ ความเป็นกลางทางเนื้อหา

การเกิดขึ้นของพื้นที่ทางทัศนศิลป์ที่มีฐานและความสัมพันธ์กับพื้นที่ทางสถาปัตยกรรม

เมื่อกล่าวถึงการมีอยู่หรือเกิดขึ้นของพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่ที่มีอยู่ในธรรมชาติ พื้นที่ที่มนุษย์สร้างขึ้นหรือทั้งสองอย่างรวมกันก็ตามเช่น ภูเขา ป่าไม้ สวนสาธารณะ บ้าน ที่ทำงาน โบสถ์ สุสาน โรงภาพยนตร์ ฯลฯ พื้นที่เหล่านี้ได้ให้ความหมายที่แตกต่างกันไปภายใต้การ

กำหนดประโยชน์ใช้สอย พื้นที่ทางสถาปัตยกรรมเป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่มีการกำหนดประโยชน์ไว้ บางครั้งอาจมีการกำหนดไว้ล่วงหน้าหรือภายหลังการก่อสร้าง และหรือการกำหนดใช้แบบชั่วคราว โดยที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ต่างๆเช่น ห้องและอาคารอเนกประสงค์ หรือการกำหนดการใช้ประโยชน์ใหม่จากพื้นที่เดิมที่เคยมีอยู่แล้ว การกำหนดใช้พื้นที่เหล่านี้จะเป็นไปตามจุดประสงค์ของการใช้ และในบางครั้งพื้นที่สถาปัตยกรรมยังส่งผลถึงความรู้สึกหรือจิตใจของผู้ใช้สอย จากข้อมูลทางประวัติศาสตร์สถาปัตยกรรมสมัยใหม่ “หลุยส์ ซัลลิแวน (Louis Sullivan) สถาปนิกในกลุ่มผู้บุกเบิกแนวความคิดของสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ได้กล่าวในเชิงปรัชญาทางสถาปัตยกรรมไว้ว่า “รูปทรงของอาคารควรเป็นไปตามประโยชน์ใช้สอย” (*Form Follows Function*) คำกล่าวนี้มักได้รับการตีความตามตัวอักษรมากเกินไป ซึ่ง แฟรงค์ ลอยด์ ไรท์ (Frank Lloyd Wright) สถาปนิกที่มีชื่อเสียงได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า “คนมักจะมองสถาปัตยกรรมในแง่ลักษณะทางกายภาพมากกว่าทางด้านมีชีวิตจิตใจที่อาคารสามารถให้ความรู้สึกต่อผู้เข้ามาใช้สอยอาคารว่าได้บรรยากาศน่าอยู่ และเกิดความประทับใจเมื่อเข้าไป” ดังนั้นคำว่า *Form Follows Function* จะต้องมีความรู้สึกด้วยกันว่า มีรูปร่างที่สนองประโยชน์ใช้สอย และให้ชีวิตจิตใจกับผู้ใช้อาคารด้วยในเวลาเดียวกัน” (มล. ประทีป มาลากุล , 2540)

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ในกระบวนการสร้างพื้นที่ทางสถาปัตยกรรมประกอบด้วย แนวความคิดและหลักปรัชญาทางสถาปัตยกรรมก่อให้เกิดการตีความในเชิงการรับรู้และความหมายเฉพาะต่อพื้นที่นั้นๆ มากไปกว่าการกำหนดใช้เพียงประโยชน์ทางการใช้สอย

การกำหนดใช้พื้นที่ทางสถาปัตยกรรมเพื่อตอบสนองผลปรากฏในทางศิลปะก็เช่นกัน โดยทั่วไปใช้เป็นที่สำหรับติดตั้งผลงานหรือแสดงนิทรรศการเช่น พิพิธภัณฑ์ แกลเลอรี จะเห็นได้ว่าการกำหนดใช้พื้นที่ทางสถาปัตยกรรมนั้นไม่ว่าจะเป็นเพื่อตอบสนองความต้องการในชีวิตประจำวัน หรือการกำหนดใช้พื้นที่นั้นในทางศิลปะก็ตาม พื้นที่ทางสถาปัตยกรรมนั้นล้วนเป็นสิ่งรองรับเพื่อประโยชน์ในการใช้สอย ในบางครั้งปราศจากซึ่งการตรวจสอบการรับรู้ที่เกิดขึ้นจากพื้นที่นั้นๆ จากการกำหนดใช้พื้นที่ติดตั้งของผลงานศิลปะชุดนี้ ได้เลือกสรรพื้นที่ที่มีความสนใจในส่วนอง ระวังพื้นที่ รูปลักษณะ โดยเฉพาะในส่วนของพื้นที่ว่าง ข้อมูลเหล่านี้ได้นำไปสู่การหาความเป็นไปได้ในการสร้างผลงานที่มีความสัมพันธ์กับพื้นที่นั้น โดยมีวัตถุประสงค์ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง ผลงานกับพื้นที่สองประการคือ ใช้พื้นที่นั้นเป็นพื้นที่ติดตั้งผลงานและสร้างการรับรู้ใหม่ต่อพื้นที่นั้นกับงานศิลปะร่วมกัน ถือเป็นการกำหนดใช้ความหมายใหม่ของพื้นที่ทางสถาปัตยกรรมและเป็นการขยายพื้นที่ทางทัศนศิลป์ออกจากหอศิลป์หรือแกลเลอรีไปสู่ชุมชน โดยอาศัยส่วนประกอบของอาคารในพื้นที่สาธารณะในที่นี้คือ ห้องล้านนาฮอลล์ (Lanna Hall) ในศูนย์การค้า เซ็นทรัลแอร์พอร์ตพลาซ่า เชียงใหม่ (Central Airport Plaza Chiangmai) ซึ่งปรกติ

พื้นที่นี้ได้ถูกออกแบบให้เป็นพื้นที่อเนกประสงค์ (Multi-Purpose Space) สำหรับกิจกรรมต่างๆ เช่น แสดงสินค้า กิจกรรมกีฬา แสดงดนตรี งานแสดงรถยนต์ ฯลฯ

นอกจากจะเปลี่ยนความหมายของประโยชน์ใช้สอยเดิมของพื้นที่แล้วแล้ว ยังทำกับ เปลี่ยนย้ายศิลปะจากหอศิลป์ไปสู่กลุ่มผู้ชมที่หลากหลายครอบคลุมมากขึ้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved